

Сведения, получени от ИВАН ГЕОРГИЕВ ШИШКОВ
на 20.XII.1978 г.

Роден съм в София през 1908 г. Наша беше къщата, в която сега се помещава къща-музей "В. Коларов". Завърших първоначалния и прогимназиален курс на у-ще "В.Е.Априлов", после учих в Първа мъжка г-ия - последната година като частен ученик. Следвах инженерство в Германия, но не завърших. До Девети септември се занимавах с частно производство и търговия. После влязох в кооперация. От 15 години работя в посолството на Сирия - знам много езици. Баща ми беше професор по ботаника, но аз бях слаб и недисциплиниран ученик макар и с много добри умствени възможности.

С Димов сме съученици още от у-ще "Априлов". Близки не сме били. Нямам общи преживявания с него. Какви са впечатленията ми? Обичаше много да рисува. Беше карикатурист. Много често рисуваше пиани попове с бради, с паднали килимъвки, разрошени, с бутилки в ръце. Понякога ни ги показваше в час. Започвахме да се смеем. Учителката пита какво става. Отговарят и, че сме видели нещо смешно. Тя продължава да разпитва кой ни го е показал. Тогава сред общото мълчание Димов ставаше и си признаваше, че е той. Беше прям и честен. Не общуваше с всекиго. Движеше се с група по интелектуално изяви ученици. Не обичаше грубостите. Никога не съм го чул да псува. Не пушеше, не пиеше, не говореше за момичета и жени. Беше силен ученик по всички предмети. Нямахме предмет, по който да беше слаб. По ярко се проявяваше по химия и физика. Правеше си опити в къщи. Но като литератор не се е проявявал. Най-силното ми впечатление от него като човек е неговата доблест, желанието му да помогне на човека, когато е в нужда, солидарността му с колектива. Като човек имаше много ценни качества. Като ученик беше много скромен.

Около 1957, 58 г. се случи, че седнахме в едно заведение на една маса. При нас беше и епископ Йона - секретар на Светия синод. От разговора им разбрах, че са доста близки. Ставаше дума за инициативи във връзка с мира.

Срещах го и в банката. Отиваше за хонорара си за втория "Тютюн". Беше радостен. Каза, че сега ще вземе повече пари и ще може да уреди някои свои финансови въпроси. Хонорарът от първото издanie неусетно се разпилял. Беше мил с мен, както в ученическите години, което ме зарадва и поласка.

В у-ще Димов и Геннадиев ми съчувствуваха и ми помагаша. За това допринасяха навярно и лудориите, които правех и които им